

АН МАККАФРИ ДА НАМЕРИШ, ДА ЗАГУБИШ

Превод от английски: Мария Ем. Георгиева, 1983

chitanka.info

Питър предаде петдесетина топки за голф, включително и онези с монограм, за които се вайкаше мистър Рош. Домакинът на игрището изглеждаше почти щастлив, докато броеше възнаграждението на Питър.

— Ти си истински гений в намирането на топки, Пит. Просто не знам как го правиш.

— Мама казва, че всеки си има талант за нещо — отговори Питър и се заизмъква към вратата на задушната канцелария. Подобни забележки го притесняваха. Вече беше почти сигурен, че по някакъв начин е издал тайната си и те двамата с майка му ще трябва отново да се крият.

Домакинът само изсумтя и измърмори, че момчето е цяло съкровище за членовете на клуба. Питър се измъкна и се затича към къщи. Джобът му беше пълен с долари. Майка му щеше да се зарадва, макар че според нея не беше редно той да използва своя трик с „намирането“ за „материална облага“, както се изразяваше тя. Но тя беше болна и вече не можеше да работи в ресторанта, така че не им оставаше друг изход. Питър искаше да си издействува постоянна работа като помощник на игрището за голф, но майка му не позволяваше.

— Не трябва да си като мен, Питър. Ти трябва да получиш образование. Баща ти беше умен човек, но му липсваше образование.

Споменът караше очите ѝ да заискрят.

— В живота е важно само образованието, Питър. Ти трябва да ходиш на училище. — Тя наблягаше на последните си думи, като ги изговаряше бавно и отчетливо.

Питър обожаваше майка си, но не понасяше опитите и да имитира говора на „хората от обществото“. Навикът ѝ да повтаря разни изтъркани фрази само разваляше впечатлението, което искаше да направи.

Днес той носеше у дома седем долара. Не беше зле, като прибавеха и онези двадесет и два долара, които беше припечелил през почивния ден. Значи имаше с какво да се платят наемът и храната за тази седмица, а и част от лекарствата. Ако успееше да измоли от майка си разрешение да отсъства една седмица от училище, можеше да изкара солидна сума — сега, когато дъждовете престанаха и тревата съхнеше на слънцето. Мистър Рош винаги му даваше пет долара,

особено за онези топки с монограм, които все успяваше да запрати в тревата извън игрището.

— Моето момче, ако можеше да патентоваш този твой инстинкт за намиране на топки, щеше да станеш милионер — повтаряше мистър Рош по-често, отколкото се харесваше на Питър. Той вече се чудеше дали не е опасно да продължава да намира топките на мистър Рош. Но парите бяха прекалено голямо изкушение.

Питър зави покрай фургона, в който живееха, и изведнъж се закова на място. Зеленият мустанг на Кен Фарго беше паркирал на асфалтовата площадка. Питър намираще и нещо хубаво в това, че майка му се е разболяла. Сега не ѝ се налагаше да прави мили очи на такива отрепки като Кен Фарго.

— Общо взето той е доста приятен — казваше майка му и бързо се усмихваше, за да успокои Питър и да прикрие неволното си потръпване. — Само че в него има нещо... смуцаващо — продължаваше тя с въздишка. — Все пак той не е виновен, че е такъв. Какво ли не му се налага да прави на човек с неговата професия. А и е толкова самотен...

Майка му разбираше какво значи да си самотен. Тя много добре знаеше какви ужасни неща приказват хората, особено ако си различен от тях. Но това не я беше озлобило, тя просто беше станала още по-самотна, по-тъжна и затворена в себе си. Питър не разбираше защо тя нарича умението му да намира разни неща „талант“. За него това беше проклетие. То им беше донесло толкова неприятности. Те бяха принудени да обикалят от град на град, докато най-сетне момчето разбра, че не бива да „намира“ всичко изгубено.

А защо Кен Фарго трябваше да се появи пак? Те мислеха, че се е изгубил някъде, когато застрахователната компания, за която работеше, беше прекратила търсенето на откраднатите кожи. Бяха обявили награда от петнадесет хиляди долара за онзи, който ги предаде. Колкото и да си блъскаше главата, Питър не може да измисли някакъв приемлив начин да ги „намери“. Той не беше с хората, които търсеха кожата в изоставената оловна мина, иначе щеше да ги открие под отломките на една вагонетка. Но сега той не можеше да отиде сам. Изоставената мина беше опасна, подпорните греди бяха проядени от червеи и изгнили от влагата. Всяко хлапе в града знаеше, че родителите му ще го пребият от бой само ако се доближи до мината.

Питър се спря пред къщи. Не му се искаше да влиза. Не му харесваше начинът, по който Кен Фарго гледаше майка му. А какво можеше да направи едно тринадесетгодишно момче на мъж, висок шест фута, който, според собствените му думи, се беше справял с много опасни положения благодарение на юмруците си? Питър си пое дълбоко дъх и се изкачи по сандъците пред вратата на фургона, които служеха за стъпала.

Още като влезе, Питър разбра, че Фарго измъчва майка му. Тя беше зачервена и не знаеше къде да дене ръцете си от притеснение.

— Питър! — спусна се тя към него. — Как мина денят?

Явно идването му беше облекчение за нея.

— Добре, мамо. — Той и подаде банкнотите. — Здравейте, мистър Фарго.

Трябваше по някакъв начин да зачете присъствието на Фарго, иначе майка му щеше да му се кара за невъзпитаното поведение, колкото и да не харесваше този човек.

— Отдавна не сме се виждали — каза Фарго и размърда рамене, за да нагласи по-добре модното си спортно сако. После се зарахожда из фургона. — Съжалявам, че майка ти е била болна. Трябваше да ми кажете.

Питър примига учудено срещу него.

— Седем долара — обади се майка му, вече с по-естествен глас. — О, Питър, това е чудесно! На игрището за голф ли беше?

— Да, събирах топки.

Питър почувствува, че в стаята стана нещо, някаква недоловима промяна в атмосферата. Когато погледна към Фарго, той си палеше цигара с нехаен вид. Питър хвърли поглед към майка си, но тя с гордост подреждаше банкнотите, преди да ги сложи в чантата си.

— Питър толкова много ми помага! — каза тя на Фарго с някакво изкуствено оживление. — Справихме се някак си. Тази седмица се връщам пак на работа, но е много мило от ваша страна, че се отбихте да ни видите.

Тя пристъпи към Фарго с протегнатата ръка. Но той не обърна внимание на ръката ѝ и седна отново, сякаш се канеше да стои още дълго. Почукването на вратата беше добре дошло и Питър едва не се сблъска с майка си, когато и двамата се втурнаха да отворят.

— Мисис Кайърнан, да сте виждали Моя Виктор?

Беше мисис Андерсън, която живееше през един фургон от техния. Тригодишният ѝ син имаше отвратителния навик непрекъснато да се губи и напоследък майка му беше започнала да го връзва с една стара кучешка каишка.

— Казвах на Хенри, че каишката се в протъркала! Аз тъкмо перях и не съм видяла кога е изчезнал. По едно време престанах да чувам хленченето му и трябваше да отида да го нагледам, но исках първо да свърша с прането... Сега не зная от колко време го няма. Да сте го виждали някъде наоколо? Вие поне все си стоите в къщи...

Питър се наежи срещу този обиден намек, но майка му го стрелна с поглед. Тя често го караше да „намира“ Виктор. „Мисис Андерсън е добра жена, а и без това си има достатъчно грижи“, казваше тя.

— Не, мисис Андерсън, не съм виждала Виктор тази сутрин.

— Накъде може да е тръгнал, мисис Андерсън? — попита Кен Фарго.

— Ох, просто не зная. Може вече да е преполовил пътя към града.

Жената оправи притеснено един посивял кичур коса, който се беше измъкнал от фибите. После леко се извърна и погледна многозначително зеления мустанг.

— Е, това не е проблем. Хайде, Пит, двамата с теб ще се позавъртим наоколо да видим дали не можем да открием синчето на тази дама.

Питър бързо погледна към майка си и тя му кимна едва забележимо.

— Дреболия, ей сега ще го открием. Аз поне съм детектив в застрахователна компания и това ми е работата — да намирам изгубени вещи.

Въздухът сякаш отново се зареди с електричество. Но преди да успее да се обърне за помощ към майка си, Кен Фарго го избута навън и го напъха в колата, като през цялото време уверяваше мисис Андерсън, че всичко ще се оправи.

— Смъкни това стъкло, Пит, момчето ми — каза Фарго и Питър стисна зъби, вбесен от фамилиарното му държание. — Отваряй си очите откъм твоята страна, а аз ще гледам откъм моята.

Самоувереният тон на Фарго подсказа на момчето, че трябва да внимава и да се пази. Фарго явно мислеше, че Питър можеше да „намери“ каквото си поиска. Питър трябваше някак да го разубеди.

— Обади се, когато видиш хлапето, Пит.

Фарго ловко зави и пое по пътя към града. Питър не го спря, макар и да знаеше, че Виктор Андерсън е тръгнал точно в обратната посока.

— А пък ние с теб имаме и стари сметки за уреждане.

Питър се стресна и погледна към мъжа, но видя, че той само се преструва на сърдит.

— Трябваше да ми кажеш, че майка ти е болна. Тя е добра жена и заслужава най-хубавото. Можеше да го има, ако беше ми казал.

— Ние и така се оправяхме.

— Да, но сега тя щеше да е много по-добре, ако имаше храната и грижите, които аз можех да ѝ осигуря. А аз искам да се грижа за нея, разбираш ли какво искам да ти кажа? — и Фарго смушка Питър в ребрата.

— Благодаря, но предпочитаме да се справяме сами.

— Ти си добро момче, Питър, но има неща, които едно момче не може да направи, а един мъж може.

Питър изпита желание да смъкне наглата усмивка от лицето на Фарго.

— Хей, отваряй си очите на четири за това хлапе! Да го намираме по-бързо и да се връщаме. Искам да питам нещо майка ти, а и ти също можеш да го чуеш.

Питър послушно обърна глава към прозореца, но вече бяха стигнали до центъра на града, а от детето нямаше и следа.

— А сега какво? Ще трябва да претърсим целия град. Доколкото си спомням, ти каза, че хлапето е тръгнало към града.

— Не, сър. Мисис Андерсън каза, че той може вече и да е преполовил пътя към града.

— Е, тогава къде е, по дяволите?

Питър погледна Кен Фарго право в очите.

— Не зная.

Фарго се намръщи, после изведнъж заговори с престорено весел глас.

— Е, добре, момче, ако не е в града, може би е излязъл от града?

— Може някой вече да го е намерил. Да попитаме мистър Скорциус.

Полицаят съвсем не беше възхитен от новината, че малкият Андерсън пак се е изгубил и забележките му потвърдиха впечатлението на Питър, че мисис Андерсън е една от личностите, които най-много досаждат на властите в града.

— Добре, ще видя кого можем да пратим да търси хлапето.

— Аз ще тръгна по главния път извън града.

Полицаят изръмжа нещо в отговор и отмина.

Когато минаха край фургона на мисис Андерсън, тя стоеше на вратата в очакване, истинско олицетворение на майчината тревога. Явно Виктор още не беше намерен, но Фарго я увери, че това е въпрос на минути и подкара мустанга извън града.

— Е, Пит, давай по-скоро да намерим хлапето и да свършим с тази комедия. На какво разстояние е оттук?

— Че откъде да зная?

— Откъде да знаеш! Но ти знаеш! — тонът на Фарго подчерта неговата увереност и Питър почувствува как в стомаха му се надига вълна от страх. — Като обикалям из околностите, и чувам разни интересни неща.

Фарго спря за миг и после продължи с помирителен тон:

— Виж какво, момчето ми, аз харесвам твоята майка. Искам да се грижа за нея както може да се грижи един мъж. Не бива тя да се съсипва от работа, за да има къде да живееш и да получиш добро образование. Зная колко държи ти да се изучиш. Но на теб не ти трябва много учене, за да напреднеш. Знаеш ли, с твоята дарба ние с теб можем да направим голямо нещо — ти и аз. Ще станем първокласна двойка частни детективи. Никой няма да може да ни излезе насреща.

Този настойчив глас беше сам по себе си опасен. А доводите бяха още по-коварни, Фарго знаеше как да действа с Питър.

— Няма ли да е чудесно? Майка ти няма да работи повече. А ти, момче, сега си в неизгодно положение. Ти направи някои грешки. Глупаво беше да намираш изчезналите акции на Лайл Граубър. Да не говорим за оня кадилак в Колорадо Спрингс!

Фарго се засмя с неприятен глас и Питър се сви на мястото си. След тази история с кадилака той и майка му трябваше да напуснат едно от най-хубавите жилища, в които някога са живели. Тогава те

решиха, че е по-добре Питър да се съветва с майка си, преди да „намери“ нещо. В този кадилак имаше скрито цяло съкровище от петдоларови банкноти, а той не можа да обясни на властите как е разбрал къде е скрит кадилакът.

— Да — продължаваше Фарго със застрашително небрежен тон. — Полицията още търси хлапето, което им каза къде да намерят кадилака, а после избяга. Търси го под дърво и камък.

— Вие ме бъркате с някого, мистър Фарго! — успя да отговори Питър.

— О, не, съвсем не. Аз съм първокласен детектив точно защото съм умен. Аз умея да свържа отделните факти и да получа ясна представа за нещата.

Ако гледаш възрастните в очите, те мислят, че не ги лъжеш. Но Питър трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да погледне Кен Фарго право в очите.

— Грешите, мистър Фарго. Никога не съм бил в Колорадо Спрингс. И ако можех да намирам разни неща като вас и да получавам възнаграждение за това, щях да го правя заради майка си.

— Откъде знаеш за възнаграждението?

— Мама ми каза, че компанията ви дава десет процента от стойността на всичко, което намерите и ѝ предадете.

Фарго измънка нещо в отговор. Точно до пътния знак, където свършваше градът той удари спирачки и изруга от нетърпение.

— Къде е това хлапе? Е, казвай, ти знаеш!

Питър наистина знаеше. Виктор тъкмо прекосяваше поляните край пътя и се насочваше към старата мина. Питър знаеше, че трябва да намери детето по-скоро, но искаше първо да се отърве от Кен Фарго, а не знаеше как.

— Не, мистър Фарго, не зная. Бих искал да зная, защото мисис Андерсън винаги дава петдесет цента на онзи, който върне Виктор в къщи.

— Днес си спечелил седем долара от намерени топки за голф. Какво ще кажеш за това?

Питър направи отчаян опит да се усмихне.

— Трябва само да следиш къде мистър Рош си запраща топките и после да ги вземеш, когато той не гледа.

По лицето на Фарго премина сянка на съмнение.

— Честно ви казвам, мистър Фарго, грешите по отношение на мен!

Един олдсмобил мина покрай тях в посока на града, Фарго изруга тихо, измъкна се от мустанга и махна на колата да спре.

— Какво има, приятелче, газта ли свърши? — провикна се шофьорът, като провря глава през прозореца.

Питър видя с ужас, че това е мистър Рош. Той се опита да се свие на седалката.

— Хей, Питър, здравей! Да си намирал още някоя от моите топки?

Той размаха цигарата си към пътя и се обърна към Фарго:

— Това момче е гений. Как само намира топките ми в тревата! Сякаш ги надушва или нещо подобно. Ще дойдеш ли в събота да ми събираш топките, Питър? Точно в десет.

Питър едва кимна и се смъкна на седалката, като отчаяно се мъчеше да преглътне бучката в гърлото си.

— Да сте виждали някакво хлапе, което е прекалено малко, за да се разхожда само? — попита Фарго.

— Не, нищо подобно по целия път от тук до Хиберния.

Мистър Рош потегли и остави Питър в ръцете на Фарго.

— „Това момче сякаш ги надушва или нещо подобно“, а? „Не, мистър Фарго, грешите по отношение на мен“ — гласът на Фарго беше свиреп. — Добре, Питър. Сега, ако не искаш да си имаш неприятности с полицията в Колорадо Спрингс, защото те наистина те търсят, по-добре е да ми кажеш къде са кожата.

— Кожите ли?

Фарго сграбчи Питър за китката. Наистина беше толкова силен, колкото се хвалеше, и костите на момчето изпращяха.

— Знаеш, нали?

Болката беше сварила Питър неподготвен и лицето му трябва да го е издало.

— Откога знаеш? — С всяка дума пръстите все повече се впиваха в китката му. — Разбираш ли, че заради теб съм загубил петнадесет хиляди долара?

Точно когато Питър беше сигурен, че Фарго ще му счупи ръката, той промени държанието си.

— Е, добре, момче. Разбирам, ти и майка ти сте се уплашили след тази история с кадилака. Няма вече защо да се плашите. Казах, че ще се сдружим с теб и наистина ще го направим. На никого няма да се види странно, ако аз намеря нещо. Кажете сега къде са кожките?

— В старата оловна мина. — Питър посочи към хълмовете. И към Виктор.

— Вече търсихме там. — Фарго погледна с подозрение.

— Там са.

— Нещо се опитваш да ме лъжеш, момче! — и той вдигна застрашително пръст.

— Кожките са скрити под отломките в старите вагонетки.

— Откъде знаеш? Видял ли си ги?

— Не, но са там.

— Искаш да кажеш, че сме се разхождали покрай плячката?

„Ако бяха мишки, щяха да ви ухапят.“ Питър си каза наум една от поговорките, които майка му често повтаряше.

— Това ли е пътят за мината?

Питър му показва пътя.

— Сега пак използваш стария трик, Пит. — Настроението на Фарго отново се подобри. — Кажете, момче, как го правиш?

— Кое?

— Стига си се правил на наивен. — В гласа на Фарго отново се появиха опасни нотки. — Как намираш неща, които никога не си виждал?

— Невинаги успявам — отговори Питър уклончиво. — Когато хората си мислят много за нещо, като например този кадилак или пък кожките, аз някак си започвам да виждам къде се намират. Понякога образът е по-ясен и тогава разбирам точното място.

— А защо се занимаваш с топките за голф? За някакви нищожни суми! Като си помисля само за списъците с изгубени вещи в застрахователната компания... Мога да направя цяло състояние!

Питър преглътна. „Аз“ вместо по-дипломатичното „ние“... Мустангът взе последния завой към мината.

— Вече се стъмва, мистър Фарго. Трябва да намерим Виктор. Можем да се върнем утре за...

— По дяволите това хлапе! Аз искам кожките, и то сега!

Фарго извади един голям електрически фенер изпод седалката и направи знак на Питър да го води.

— В мината е опасно, мистър Фарго. А вагонетките са доста навътре.

Но в очите на мъжа се четеше решителност. Питър тръгна към шахтата. Галерията беше мрачна, по стените се стичаше вода. Двамата бавно навлизаха към вътрешността на мината.

— Тук скоро е имало свличане — каза Питър нервно.

Фарго освети рухналите подпори.

— Да, затова давай по-скоро да свършваме с тази история. Петнадесет хиляди ще ни свършат добра работа — на теб, на майка ти и на мен.

— Защо просто не си вземете кожата и не ни оставите на мира? Не е редно аз да намирам неща за пари.

— Откъде го измисли това? — Фарго изсумтя презрително на неговия алтруизъм. — Нали знаеш, едни намират, други губят... Отсега нататък смятам да съм от тези, които винаги намират.

Смехът му смрази Питър повече, отколкото студът в тунела. Но смехът секна, когато двамата чуха скърцането на гредите и трополенето на буци пръст, които се ронеха от тавана.

— Далече ли се оттук? — попита Фарго. — Това място е опасно.

Вагонетките бяха точно до мястото, където едно по-старо свличане беше затрупало галерията, Фарго качи Питър в първата вагонетка. Момчето разрови рохкавата пръст и Фарго изруга, когато Питър измъкна първия найлонов чувал.

— Всичките ли са толкова големи? Господи, та ние няма да можем да ги изнесем. Ще трябва да ги мъкнем цяла нощ.

Той измери на око ширината на галерията.

— Мисля, че ще мога да докарам мустанга дотук.

И тръгна към изхода.

— Мистър Фарго, няма ли да ми оставите фенера?

— Какво, няма толкова голямо момче като теб го е страх от тъмнината? Мисли си само за всичко, което може да се купи за петнадесет хиляди долара и няма да те е страх.

Питър гледаше с нарастваща тревога как светлината изчезва зад завоя и го оставя в пълен мрак. Да се бои от тъмнината? Тя го плашеше много по-малко от човека, който току-що се беше изгубил от погледа

му. И все пак момчето извика от радост, когато видя светлината да се появява отново и чу бумтенето на мустанга.

— Хайде, размърдай се и товари кожите в колата.

Над главите им отново се разнесе предупредителен тътен и от гредите покапа вода точно върху вагонетката. Питър хвана два чувала и ги повлече към колата.

— Вдигни ги от мократа земя, глупако! Струват цяло състояние!

Питър смънка някакво извинение и сложи чувалите в багажника, фаровете на колата донякъде разсейваха мрака наоколо, макар че на тяхната светлина всичко изглеждаше още по-зловещо. След още два чувала в багажника вече нямаше място. Питър стоеше с пълни ръце и се чудеше как ще успеят да приберат всичко.

— Не стой така, глупако! Сложи ги на задната седалка.

Но и тя скоро се напълни и Питър напъха следващите чували на седалката до шофьорското място. Докато ги нагласяваше, той залитна и се облегна на клаксона. Звукът стресна Фарго и той изпусна товара си, но ругатните му бяха заглушени от продължителен тътен. От тавана като дъжд се посипаха буци пръст. Питър извика и с ужас посочи огъналата се централна подпора. После се втурна, препъвайки се в чувалите с кожи, и лудо задърпа Фарго към изхода. В следващия миг нещо тежко се стовари върху него...

В главата му сякаш гореше огън, тялото му беше като вдървено. Той направи опит да се помръдне, но ръцете му като че ли бяха приковани към тялото. Пръстите му отчаяно се вкопчваха в мократа пръст.

Питър бавно идваше в съзнание. Инстинктът му подсказваше, че трябва да продължи да се бори. Слабите му детски ръце се впиха с нечовешко усилие в смазващите го пластове... и изведнъж момчето разбра, че е увито в одеяло и диша свеж въздух.

— ... Не можете да си представите колко бързо потегли мустангът. Най-учудващото е, че успях да се измъкна за секунди. Но аз все пак получих това, което исках, Скорциус! Намерих кожите!

„Аз“ намерих кожите! Питър потръпна от наглостта на Фарго.

— А като се има предвид, че бяхте тръгнали да търсите хлапето на мисис Андерсън, имали сте двоен късмет — отговори полицаят със

завист.

Фарго се изкиска.

— Да намериш две неща за един ден не е лошо, а? Кажете, докторе, след колко време ще дойде линейката? Искам да се грижите добре за Пит. Ние ще платим сметката.

— Линейката пристига — каза доктор Уингард и нещо в гласа му накара Питър да си помисли, че докторът не харесва особено Фарго.

— Аз се тревожа не по-малко от вас за състоянието на Питър. Ще трябва да направим рентгенова снимка на черепа.

— Нали казахте, че е засегнато само тялото?

— Има вероятност за мозъчно сътресение.

— Мозъчно сътресение? — Фарго беше разтревожен.

— Да, ударът е бил достатъчно силен, за да му пръсне черепа. А и сърдечният ритъм не ми харесва.

— И сърцето ли? — Фарго изпадна в паника.

В това време Питър усети как сърцето му заблъска лудо в гърдите му. Той простена.

— Хей, той идва в съзнание! — извика Фарго, като сграбчи Питър за брадичката и го разтърси.

— Хей, Пит, кажи нещо!

Последва шум от боричкане и някой дръпна Фарго настрана.

— Ако нямате нищо против, мистър Фарго, — каза доктор Уингард с леден глас, — аз съм тук лекарят.

Една уверена ръка отметна одеялото и хвана китката на Питър.

— И за ваше сведение, при случаи на мозъчно сътресение тръскането е абсолютно противоположно.

Доктор Уингард беше наистина разгневен.

— Питър? Питър? Чуваш ли ме? — гласът му отново стана ласкав.

— Къде съм? — той запремигва срещу заслепяващите го фарове на полицейските коли.

— Питър, аз съм, доктор Уингард. Как се чувствуваш?

— Боли ме главата.

— Зная, момчето ми. Скоро ще оправим това. Можеш ли пак да отвориш очи? Виждаш ли колко пръста ти показвам?

Питър примига. Очите му се разшириха от страх.

— Кой сте вие? — попита той, гледайки право в доктора, сякаш никога не го беше виждал. После погледна Фарго с невиждащ поглед.

— Къде съм?

— Колко са пръстите, Питър?

Пръстите? Пръстите ли? Питър не можеше да разбере колко очакваха от него да види. Той забеляза тревога по лицето на доктора, а в очите на Кен Фарго — разочарование и безсилна ярост. Питър изхлипа. Главата го болеше нетърпимо. А трябваше да бъде смел, Питър Кайърнан не можеше да не бъде смел.

— Кой сте вие? Къде съм? Боли ме главата...

Питър се разхлипа неудържимо и болката го прониза още по-жестоко.

— Спокойно, моето момче, няма страшно. Ще се справиш — каза докторът. Той дръпна Фарго настрана и Питър наостри слух.

— Този удар по главата изглежда е причинил частична амнезия.

— Амнезия ли? И сърцето му не е в ред... — Фарго хвърли мрачен поглед към Питър. — Вижте какво, докторе, трябва да съобща на компанията за тези кожи. Вие ни пратете сметките на момчето. Това е най-малкото, което можем да направим за него.

— Ще минавате ли да го видите?

Питър продължаваше да лежи безмълвен, със затворени очи, но цялото му същество се концентрира в една мисъл: Махай се, Кен Фарго!

Фарго се изкашля и се приготви да си ходи.

— Ами, какво да ви кажа... Ще направя всичко възможно. Уведомете ме, когато се възстанови напълно, най-вече когато му се възвърне паметта. И вижте тази работа със сърцето.

Е, добре, мислеше си Питър, „Пит, момчето ми“ просто няма да се справи от амнезията. Не напълно. Поне не онази част от мозъка му, която го прави ценен за Кен Фарго.

Питър почувствува непреодолима умора и стисна очи. Тихото хленчене на Виктор Андерсън някъде наоколо го успокояваше. Но за какво ли хленчеше хлапето сега? Нали го бяха намерили.

Ще се наложи да се наложи за известно време Питър да престане да намира каквото и да е, дори и топките на мистър Рош. Щеше да се оправдава с удара по главата. После, когато пораснеше и Кен Фарго изчезнеше от живота им, неговия и на майка му, Питър щеше наистина да стане

първокласен детектив. И никой нямаше да вижда нищо нередно в това, че умее да намира всичко, което поиска.

Когато всички Кен Фарговци на света изчезнат...

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 5 от 1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.